

A Győri Ítéltábla mint másodfokú bíróság Győrött, 2017. szeptember 6. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta a következő

í t é l e t e t :

Az életveszélyt okozó testi sértés büntette miatt vádlott neve ellen indult büntetőügyben a Győri Törvényszék 2017. április 11. napján kelt 2.B.261/2015/23. számú ítéletét annyiban változtatja meg, hogy a vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés büntetés végrehajtását 4 (négy) évre felfüggeszti, és a vádlottat 200 (kettőszáz) napi tétel pénzbüntetésre is ítéli.

A pénzbüntetés egy napi tételének összegét 2.000 (kettőezer) Ft-ban állapítja meg. Az így kiszabott 400.000 (négyszázezer) Ft pénzbüntetést meg nem fizetése esetén napi tételenként egy napot számítva fogházban végrehajtandó szabadságvesztésre kell átváltoztatni, ha a szabadságvesztés végrehajtását elrendelik, a pénzbüntetés végrehajtási fokozata börtön.

Mellőzi a közügyektől eltiltásra vonatkozó rendelkezést.

Egyebekben helybenhagyja azzal, hogy a vádlott lakcíme: X.

I n d o k o l á s

A Győri Törvényszék a 2017. április 11. napján kihirdetett **2.B.261/2015/23. számú ítéletében** vádlott neve vádlott bűnösségét megállapította életveszélyt okozó testi sértés büntetésében a Btk.164.§ (1) bekezdés és (8) bekezdés I. fordulat szerint. Ezért 2 év börtönben végrehajtandó szabadságvesztés büntetésre és mellékbüntetésként 3 év közügyektől eltiltásra ítélte. Megállapította, hogy a vádlott a büntetés 2/3 részének letöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra, továbbá rendelkezett a bűnügyi költség viseléséről.

Az ügyész fellebbezést jelentett be a vádlott terhére a fő- és mellékbüntetés súlyosítása érdekében. A vádlott és védője enyhítésért jelentett be jogorvoslatot.

A **Győri Fellebbviteli Főügyészség BF.140/2017/1-I. számú átiratában** az ügyészi fellebbezést fenntartotta, míg a védelmi fellebbezést alaptalannak tartotta. Kifejtette, hogy a törvényszék a perrendi szabályoknak megfelelően folytatta le a bizonyítási eljárást és mérlegeléssel megalapozott tényállást állapított meg. A vádlott cselekvősege tényeit elismerő védekezését összevetette az egyéb személyi és okirati bizonyítékokkal, ezáltal az indokolási kötelezettségét is teljesítette. Nem jelölte meg azonban a bizonyítékát annak - az ítélet 5. oldalán rögzített - ténynek, miszerint a terhelnél nem áll fenn büntethetőséget kizáró vagy korlátozó körülmény. E relatív hatályú eljárási hiba nem befolyásolta a döntés érdemét és a felülbírálatot sem akadályozza.

Az ügyész a tényállást pontosítani indítványozta az iratok tartalma alapján a személyi körülményeknél a kiskorú tartása tekintetében, továbbá a történeti részt az ütés mechanizmusára

vonatkozóan. Ítéletszerkesztési hibaként jelölte meg, hogy a sértett által elszenvedett sérülések súlyossági foka a bizonyítékok értékelése körében szerepel, holott ez a tényállás része.

A terhelt bűnösségére vont következtetést okszerűnek tartotta akként, hogy a tényállás adatai alapján vádlott neve szándéka a testi sértés okozására egyenes, és nem eshetőleges volt, míg az életveszélyes eredményt illetően valóban csak hanyag gondatlansága állapítható meg. A minősítést helyesnek ítélte, de a bűnösségi körülmények részleges korrekciója mellett a büntetés súlyosítását tartotta indokoltnak. vádlott neve vádlott ugyanis hasonló jellegű erőszakos bűncselekményekért már volt büntetve, utoljára jelen cselekményét megelőzően 3 hónappal. Az eljárás megindulását követően újabb hasonló cselekmény alapos gyanúja miatt rendelték el vele szemben nyomozást. Ezért a személyében rejlő társadalomra veszélyesség magas fokú. További súlyosító körülmény a terhelt ittassága és az italozással összefüggő személy elleni erőszakos bűncselekmények gyakorisága. Mindezekre figyelemmel indítványozta a vádlottal szemben a középértékhez közelítő szabadságvesztés kiszabását, a mellékbüntetés tartamának emelését, egyebekben az ítélet helybenhagyását.

A másodfokú bíróság a **nyilvános ülésén** megjelent **ügyész** fenntartotta az átiratában foglaltakat, csak a jogi indokolást érintő érvelését módosította. A tényállást azzal tartotta kiegészítendőnek, hogy a vádlott egy kiskorú gyermek eltartására köteles illetve, hogy a sértettet tenyérrel ütötte meg. Szintén a tényállás részét képezi, hogy a sértett sérülései életveszélyes sérülésnek minősülnek. A tényállás 4. oldalának 2. bekezdése mellőzendő, mert szükségtelenül szerepel az a kitétel, hogy a vádlott a rendőrség értesítését nem szorgalmazta és a mentősöknek csak annyit mondott, miszerint a sértett elesett, így törte be a fejét. Ez ugyanis a Be.8.§-ában foglalt alapelvre - az önvádra kötelezés tilalmára - tekintettel nem lett volna kötelezettsége. Az tehát, hogy magát a mentősök előtt bűncselekmény elkövetésével vádolja, nem volt tőle elvárható. A tényállás alapján a vádlott bűnösségére vont következtetés okszerű, a bűncselekmény minősítése is törvényes. A jogi indokolás körében tett észrevételét annyiban módosította, hogy a vádlott a testi sértésre, sérülés okozására irányuló cselekményét - az ítéleti megállapítás szerint - valóban egyenes szándékkal követette el. Továbbra is fenntartotta azonban, hogy a terheltet az eredmény tekintetében csupán hanyag gondatlanság terheli.

Rámutatott, hogy a kiszabott büntetés eltúlzottan enyhe. A törvényszék a 2-8 évig terjedő szabadságvesztéssel fenyegetett bűncselekményre csak a törvényi minimumot jelentő kettő év szabadságvesztést szabott ki. Az ítélet megállapításai szerint a vádlott a jelenlegi és a már jogerősen elbírált bűncselekmények elkövetésének időszaka óta nem követett el újabb bűncselekményt; „jó útra tért”. A 2012-2014 közé eső időben viszont sorozatosan valósította meg „kocsmai verekedés” keretében, ittas állapotban a garázda, illetve testi épséget sértő cselekményeket. Az ittasság pedig nem enyhítő, hanem súlyosító körülmény és nem elfogadható az a magyarázat, hogy a terhelt magánéleti problémákkal küzdött. Az elsőfokú bíróság enyhítő körülményként értékelte az időmúlást a vádlott javára, amelynek azonban nincsen súlya, mivel vádlott neve a cselekmény elkövetése után ismét hasonló jellegű cselekmény elkövetése folytán került összeütközésbe a törvénnyel. Az ügyész fenntartotta a joghátrány súlyosítására vonatkozó indítványát.

vádlott neve vádlott **védője** az enyhítésre bejelentett fellebbezést fenntartotta. Elsődlegesen azt kérte az ítéletátlától, hogy a törvényszék által kiszabott két év szabadságvesztés büntetés végrehajtását hosszabb próbaidőre függessze fel. Másodlagosan kérte, hogy a terhelt a szabadságvesztés büntetés fele részének kitöltését követően feltételes szabadságra bocsátható legyen a Btk.38.§ (3) bekezdésben írtak szerint. Harmadlagos kérelme az volt, hogy a másodfokú bíróság utasítsa el az ügyész súlyosításra tett indítványát.

Egyetértett az ügyész azon megállapításával, miszerint a Győri Törvényszék alapos bizonyítási eljárást folytatott le, melynek alapján logikus következtetéseken alapuló tényállást állapított meg és helyesen következtetett védenca bűnösségére. A cselekmény minősítését is törvényesnek tartotta. Hangsúlyozta, hogy az enyhítő körülményekre tekintettel a törvényszék a törvényi minimumban határozta meg a végrehajtandó szabadságvesztésnek a mértékét. Figyelemmel volt arra, hogy 2012 és 2014 között magánéleti, illetve alkoholproblémái voltak védencének, akkor került sor az erőszakos, garázda jellegű bűncselekmények elkövetésére, amelykért a vádlott meg is kapta a büntetését. Megállapítható azonban, hogy 2014-től kezdődően az életvitele teljes egészében megváltozott. Munkát vállalt Ausztriában, mely munkavégzés folyamatos, illetve szociális munkát is végez Y.település területén, illetve rokkant édesanyjáról gondoskodik.

A védő hangsúlyozta, hogy az időmúlás több mint három év, mely nem a vádlott felróható magatartásának az eredménye. Álláspontja az volt, hogy a vádlott neve által elkövetett súlyos cselekménnyel immár arányban nem álló büntetést jelente, ha most kellene börtönbe vonulnia.

vádlott neve **vádlott az utolsó szó jogán tett nyilatkozatában** csatlakozott védője kérelméhez és előadta, hogy alapjaiban változtatott az életvitelén. Az a két év, amikor a bűncselekményeket megvalósította, egy rossz időszak volt. Azóta rendezett párkapcsolata van, sikerült Ausztriában állandó munkahelyen elhelyezkednie és felhagyott az alkoholfogyasztással.

Az ítélet tábla a Győri Törvényszék ítéletét az azt megelőző elsőfokú bírósági eljárással együtt teljes körűen felülvizsgálta a Be.348.§ (1) bekezdés értelmében, és a védelmi fellebbezést az enyhítés irányában találta alaposnak.

Megállapítható, hogy az elsőfokú bíróság az eljárást a perrendtartási szabályoknak megfelelően folytatta le, bizonyítási tevékenysége során olyan abszolút hatályon kívül helyezést eredményező hibát nem vétett, mely a felülbírálatot akadályozta volna.

Relatív eljárási hibát vétett, amikor az - ténybeli és jogi megítélés szempontjából nem bonyolult - ügyet a 2015. július 17. napi érkezéshez képest nem a Be.278.§ (1) bekezdésében írott 30 napon belül, hanem egy év múlva, 2016. július 26. napján tűzte ki tárgyalásra. E késedelem az ügy érdemére azonban nem hatott ki.

A törvényszék a 2016. október 6. napján tartott első tárgyalási napon kihallgatta vádlott neve vádlottat, aki ténybeli beismerő vallomást tett, és védekezése csupán arra irányult, hogy vele szemben **sértett neve** sértett agresszív, kötekedő magatartást tanúsított, ezért távozásra akarta készíteni egy pofonnal, de sérülés okozása nem állt szándékában. Nem vitatta, hogy ő maga is az elfogyasztott szeszes ital hatása alatt állt és került indulatos állapotban, nemcsak a sértett, akivel korábban már volt konfliktusa. Kihallgatta az elsőfokú bíróság **sértett neve** sértettet, aki ittas állapota miatt nem emlékezett az eseményekre.

A törvényszék meghallgatta a vádlott és a sértett társaságából valamennyi tanút és a söröző személyzetét, akik közvetlen, vagy közvetett információval rendelkeztek a vád tárgyává tett cselekményről. A sértett vonatkozásában esetlegesen felmerülő maradandó fogyatékoság vagy súlyos egészségromlás megállapítása végett igazságügyi orvos-szakértői véleményt szerzett be, illetőleg ismertette a nyomozás során keletkezett szakértői véleményeket és valamennyi releváns okiratot, melyek az ügy ténybeli és jogi megítéléséhez szükségesek voltak.

vádlott neve féltetvére **tanú 1** és élettársa **tanú 2** elmondták, hogy a perbeli esetről minden résztvevő ittas volt. A vádlott és a sértett nem voltak egymással jó viszonyban, összeszólalkoztak. **sértett neve** - aki egyébként is hajlamos az alkohol hatására kötekedővé válni - sértő kifejezéseket is használt. A felek egymással szemben álltak, kiabáltak, **sértett neve** egy sörösuveget tartott a kezében. A vádlott jobb kézzel, egy nyílt tenyérrel leadott csattanó pofonnal reagált a sértett magatartására. Erre a sértett összecsuklott és beverte a fejét az utca burkolatába. Megpróbálták

fellocsolni, majd a mentősök kiérkezésekor a pofonról nem beszéltek, csak annyit mondtak, hogy a sértett elesett.

tanú 3 és **tanú 4** tanúk - az **Z.** Söröző vezetője és pultosa - a puffanást hallották, mire kifutottak az épületből és látták a földön lévő sértettet. vádlott neve vádlott szabadkozott, hogy nem így akarta, ne hívjanak rendőrt, mert neki két gyermeke van. **tanú 3** hívta ki telefonon a mentősöket, míg **tanú 4** megerősítette, hogy a sértett ittas állapotban valóban nem szokta fékezni a nyelvét, kötegszik másokkal.

Az igazságügyi orvos-szakértői vélemény alapján megállapítható, hogy sértett arcán külsérelmi nyomot nem észleltek. Az elesés hátterében állhatott akár arcot érő, kis, legfeljebb kis-közepes, tompa erőbehatás, mely lehetett kézzel mért ütés, ökölütés is (nyomozati irat 96. oldal). A koponyatörés, mely agyzúzódással, kemény agyburok alatti vérzéssel is járt, nagy erejű, tompa, indirekt erőbehatásra utal, ami az elesés következtében a kemény útburkolathoz való csapódást támaszt alá. A kiegészítő szakértői vizsgálat a vádlott cselekményével okozott sérüléssel összefüggő maradandó fogyatékoság és/vagy súlyos egészségromlás bekövetkeztét nem igazolta (2.B.261/17/1. számú utóirat 6-7. oldal).

Az eljárási hibáktól mentesen, mérlegeléssel megállapított tényállás azonos bizonyítékok mellett a fellebbezési eljárásban - a felülmérlegelési tilalom folytán - nem támadható és írható felül.

A megalapozott tényállás csupán kisebb helyesbítésre szorul, melyet a másodfokú bíróság az iratok tartalma alapján a Be.352.§ (1) bekezdés a/ pontja értelmében az alábbi módon eszközölt.

A személyi részben pontosítandó, hogy vádlott neve a 2008. december 7. napján született **A.** utónévű gyermeke tartásáról köteles gondosodni akként, hogy tartásdíjat fizet (12-es jkv. 3. oldal és a Soproni Járásbíróság B.441/2012/8. számú ítélete).

A történeti rész 3. oldal 4. bekezdés azzal helyesbítendő, hogy a vádlott a sértettet, egy alkalommal, nyitott tenyérrel ütötte pofon, kis-közepes erővel (**tanú 1** és **tanú 2** tanúvallomása (12-es jkv. 12-134 oldal, nyomozati irat 146. és 158. oldal, valamint az orvos-szakértő vélemény).

Mellőzendő a tényállás 4. oldal 2. bekezdésben írott mondat második fele, mivel a vádlottól nem volt elvárható, hogy magára nézve terhelő módon azt mondja a mentősöknek, hogy a földön, eszméletlen állapotban fekvő **sértett neve** sértett azért verte be a fejét a macskaköves útburkolatba, mert ő megpofozta.

A tényállás részét képezi a jogi indokolás 5. oldal 3. bekezdésében rögzített azon tény, miszerint a sértett sérülései életveszélyt eredményeztek (nyomozati irat 97. oldal).

Az így helyesbített tényállás minden tekintetben megalapozott, az ítéletábra is erre alapította a határozatát a Be.351.§ (1) bekezdése értelmében.

Okszerű a vádlott bűnösségére vont következtetés, a bűncselekmény különös részi minősítése helyes.

A bűncselekmény helyes megjelölésével kapcsolatban megjegyzi a másodfokú bíróság, hogy a 61. BK vélemény 1. pontja szerint a bűncselekményt az ügydöntő határozat rendelkező részében a 2012. évi C. törvény Különös Része szerinti alcímével kell megnevezni. A 3. pont alapján nem szövegesen, hanem a megnevezés után zárójelben kell feltüntetni a bűncselekmény alapesetének, illetőleg minősített esetének törvényi tényállását és büntetési tételét meghatározó törvényi rendelkezéseket.

A Kúria 3/2013. Büntető Jogegységi határozatának 4. pontja szerint életveszélyt okozó testi sértés megállapításának van helye, ha a testi sértésre irányuló magatartást tanúsító elkövetőnek a szándéka az életveszélyre is kiterjed, mert ennek bekövetkezését kívánja, vagy ebbe belenyugodva cselekszik. Ilyen szándék hiányában akkor kell ezt a bűncselekményt megállapítani, ha a beállott életveszélyes következmény tekintetében az elkövetőt gondatlanság terheli. Az eredmény tekintetében fennálló gondatlanság megállapíthatóságának általában - így jelen ügyben is - nem az a feltétele, hogy az eredmény előre látható legyen, hanem az életveszélyes eredménynek kell az elkövetőtől elvárható figyelem és körültekintés mellett felismerhetőnek lenni (BH2005.272).

A testi sértésre irányuló szándék alanyi oldalon az ittaság, a sértett kötekedő, provokatív magatartása miatti felindult állapotban való tetteges fellépés alapján egyértelmű.

A tárgyi oldal elemeit vizsgálva megállapítható, hogy a helyszín egy ún. „macskaköves” járda volt. A terhelt és a sértett a kocsmá előtt álltak, amikor a terhelt úgy értelmezte, hogy rá nézve tesz **sértett neve** dehonesztáló megjegyzéseket. A vádlott szemből ütötte meg a sértettet, aki az ütéstől egyensúlyát elveszítve hanyatt esett és fejét beütve érkezett a járdára.

A sértettnek egy, kis-közepes erejű, a jobb arcfélre tenyérrel leadott ütés önmagában nem feltétlenül volt alkalmas sérülés okozására. Az ilyen bántalmazás általában a tetteges becsületsértésszintjét szokta elérni. E tényezőkből az következik, hogy a vádlottnak a testi sérülés okozására csupán eshetőleges szándéka terjedt ki, ahogyan ezt a törvényszék helyesen kifejtette.

A vádlott látta azt is, hogy kemény burkolatú terepen vannak, és a vele szemben álló sértett erősen ittas állapotban van, amely koordinált mozgásában gátolja. vádlott neve számára előrelátható lett volna, ha kellő körültekintéssel jár el, hogy a váratlan ütéstől megtántorodó sértett hanyatt eshet és beütheti a fejét a talajba, amelytől súlyos, akár életveszélyes sérülést is szenvedhet. Ily módon a vádlottat hanyagság terheli az eredmény tekintetében.

Az életveszélyt okozó testi sértés büntetnének tipikus elkövetési magatartása az ittas személy megütése, meglökése, aki ennek és a korlátozott reflextevékenységének következtében a földre esve életveszéllyel járó koponyasérülést szenved. Ilyen esetekben az elkövetőt a bekövetkezett eredmény tekintetében hanyag gondatlanság terheli.

A büntetés kiszabása során a törvényszék szinte teljes körűen számba vette a terhelt javára és terhére értékelhető körülményeket.

További enyhítő tényező, hogy a testi sértés szándéka eshetőleges, az életveszély közvetett volt és ezen eredmény tekintetében a hanyag gondatlanság áll fenn.

Nem súlyosító az ügyész által indítványozott azon szempont, hogy a komoly következményekkel járó kocsmá körül, ittasan elkövetett erőszakos cselekmények elszaporodottsága, mivel ilyen általánosítás a bűnügyi statisztikai adatok alapján nem tehető.

Az elsőfokú bíróság figyelembe vette a súlyosító tényezőkhez képest az enyhítő szempontokat, amikor a büntetési tétel alsó határában meghatározott tartamú, börtönben végrehajtandó szabadságvesztés büntetést alkalmazott. Tekintettel kell lenni azonban a jelentős időmúlásra is, amely a bírósági eljárás elhúzódásából fakadt és nem a vádlott magatartására vezethető vissza.

Utalni szükséges az Európai Emberi Jogi Bíróság határozatára, valamint az Emberi Jogok Európai Egyezménye szövegezésére, - annak is a 6. cikkére - az ésszerű időn belül való eljárás követelményeire, amelyre figyelemmel volt a bünteteskiszabása körében.

A 1993. évi XXXI. törvénnyel kihirdetett emberi jogok és az alapvető szabadságok védelméről szóló, Rómában, 1950. november 4-én kelt Egyezmény 6. cikkelye szerint, mindenkinek joga van arra, hogy ügyét a bíróság tisztességesen, ésszerű időn belül tárgyalja, és hozzon határozatot az

ellene felhozott büntetőjogi vádak megalapozottságát illetően. Magyarország Alaptörvénye is hasonlóképpen rendelkezik a XXVIII. cikkben, miszerint mindenkinek joga van ahhoz, hogy az ellene emelt bármely vádat törvény által felállított, független és pártatlan bíróság tisztességes és nyilvános tárgyaláson, ésszerű határidőn belül bírálja el.

Törvényi kötelessége tehát a bíróságoknak az eljárások ésszerű időn belül való lefolytatása.

A másodfokú bíróságnak ezért - figyelemmel a nemzetközi jog és a Legfelsőbb Bíróság, majd a Kúria gyakorlatára - ezt a jelentős időmúlást mindenképpen értékelnie kellett a büntetés kiszabása körében. Ezért a szabadságvesztés büntetés súlyosítására irányuló ügyészi fellebbezés nem foghatott helyt, sőt az elkövetés óta a terhelt életvitelében beállott kedvező változások arra engednek következtetni, hogy a korábban megvalósított erőszakos bűncselekmények ellenére sem szükséges a Btk.79.§-ában írott büntetési célok elérése érdekében a végrehajtandó szabadságvesztés alkalmazása.

A személyi körülmények alapján alaposan feltehető, hogy vádlott neve vádlott visszatartása az újabb bűncselekmények megvalósításától akkor is lehetséges, ha a vele szemben kiszabott szabadságvesztés büntetés végrehajtása hosszabb próbaidőre felfüggesztésre kerül.

Ezért a másodfokú bíróság a Btk.85.§ (1) és (2) bekezdése alapján - az előéletre tekintettel - 4 évi próbaidőre felfüggesztette a törvényszék által kiszabott szabadságvesztés büntetés végrehajtását. Ily módon a Soproni Járásbíróság B.353/2014/11/1. számú ítéletével 2016. április 13. napján jogerősen kiszabott - végrehajtásában 3 évre felfüggesztett - börtönbüntetés próbaideje párhuzamosan telik.

A végrehajtás felfüggesztésére figyelemmel a közügyektől eltiltásra mellékbüntetésre vonatkozó rendelkezést az ítélőtábla mellőzte, mivel ez csak végrehajtandó szabadságvesztés kiszabása esetén alkalmazható a Btk.61.§ (1) bekezdése alapján.

A másodfokú bíróság úgy ítélte meg, hogy a hatásosabb visszatartás érdekében szükséges a Btk.50.§ (1) bekezdésben meghatározott érvek alapján a pénzbüntetés kiszabása, melynek feltételei maradéktalanul fennállnak, hiszen a terhelt rendszeres jövedelemmel rendelkezik, illetőleg 1 millió forint megtakarítása van. A pénzbüntetés napi tételeinek száma a cselekmény tárgyi súlyához igazodik, a napi tétel összege pedig a terhelt vagyoni viszonyaihoz a Btk.50.§ (3) bekezdése szerint. A meg nem fizetés esetén történő átváltoztatás a Btk.51.§ (1) bekezdés szabályain alapszik, míg a szabadságvesztés végrehajtásának elrendelése esetén a pénzbüntetés helyébe lépő szabadságvesztés végrehajtási fokozata börtön a Btk.51.§ (2) bekezdés értelmében.

Az ítélet egyéb rendelkezései helyesek, ezért azokat a másodfokú bíróság nem érintette.

A fentiekben kifejtettek alapján az ítélőtábla a Győri Törvényszék 2017. április 11. napján kihirdetett 2.B.261/2015/23. számú ítéletét a Be.372.§ (1) bekezdése alapján a rendelkező részben foglaltaknak megfelelően megváltoztatta, egyebekben a Be.371.§ (1) bekezdése alapján helybenhagyta, pontosan megjelölve a vádlott lakcímét.

ör, 2017. szeptember 6.

Dr. Széplaki László sk.
a tanács elnöke

Dr. Vajda Edit sk.
előadó bíró

Dr. Péntek László sk.
bíró

Z á r a d é k :

Ezzel az ítélettel a Győri Törvényszék 2.B.261/2015/23. számú ítéletének meg nem változtatott része 2017. szeptember 6. napján jogerőre emelkedett és fel nem függesztett részében végrehajtható.

Győr, 2017. szeptember 6.

. Széplaki László sk.
a tanács elnöke